

ИСТОРИЯТА НА ЕДНА ЯБЪЛКА

Тя се роди презъ една ясна пролѣтна утринъ.

Рой пчели пѣха на синора, когато слънцето напече пшпката върху най-горното клонче на ябълката. Пшпката се затопли и се пукна.

— Какъв хубавъ свѣтъ! — въздъхна розовото цвѣтче въ чашката и погълна съ жадно око зелената нива, зашумени-тъ синори и тихата небесна синевина. Полъхна кротъкъ вѣ-търъ. Залюлъ клончето. Новородениятъ цвѣтъ се наведе на-доле. Една пчела отъ синора го зърна и литна къмъ него. Кацна разтреперана, наврѣ си косматата главица между цвѣт-нитѣ листа и почна да смуче медъ. Ябълковото цвѣтче при-мрѣ отъ страхъ и болка. Пче-лата се насмуква до насита, отърси върху гърба си злат-ния прашецъ отъ тичинкитѣ, забръмча съ прозрачнитѣ си криле и отлетѣ.

— Какво прави съ мене туй крилато нѣщо, майчице? — по-

пита цвѣтчето.

Старата ябълка се обади:

— Не бой се, чедо! Туй кри-лато нѣщо е пчела. Тя дойде да се насмучи съ медъ отъ твоето сърдце. Медъ за хората.

— Кои хора?

— Ония тамъ доле въ ста-рия градъ.

Мина една недѣля време. Ро-зовитѣ листа на цвѣтчето ока-паха и се оголи едно малко зелено зрънце. Туй зрънце поч-на бърже да расте, поено отъ хладната роса и хранено отъ жи-вия сокъ, който старата ябълка смучеше отъ земнитѣ недра. На-едрѣ. Когато нивата се жълтна и житнитѣ класове се огънаха на-доле, нѣжна руменина покри ко-жицата на най-горната ябълка. Тя се кжпѣше въ знойния дъхъ на слънцето и слушаше пѣсен-та на чучулигитѣ. Сгушенъ нѣ-кжде въ долчината, денемъ лѣт-ниятъ вѣтъръ дръмѣше, а но-щемъ налѣгаше силно класо-ветѣ и тѣ пръщѣха.

— Кой ходи по нивитѣ? —